

handlet med den højeste grad af forsæt i form af såkaldt »direkte forsæt«). En sådan forståelse vil i givet fald udelukke dansk straffemyndighed efter virkningsprincippet i de tilfælde, hvor gerningsmanden nok har anset en følge for overvejende sandsynlig eller for en acceptabel mulighed uden dog direkte at have tilsigtet følgen (dvs. tilfælde, hvor gerningsmanden har handlet med en lavere grad af forsæt i form af sandsynlighedsforsæt eller såkaldt *dolus eventualis*).

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 53-61.

2.2.3. *Det aktive personalprincip*

2.2.3.1. Hvis en lovovertrædelse hverken for så vidt angår handling eller virkning har nogen tilknytning til det danske territorium, kan der i stedet være dansk straffemyndighed efter straffelovens § 7, stk. 1, om handlinger foretaget uden for den danske stat af personer, som har tilknytning til Danmark i form af statsborgerskab eller bopæl, jf. *det aktive personalprincip*.

Bestemmelsen omfatter for det første handlinger foretaget af *danske statsborgere*, herunder også handlinger foretaget af danske statsborgere, der har bosat sig permanent i udlandet («udlandsdanskere»).

Herudover omfatter bestemmelsen handlinger foretaget af personer, som er *bosat i Danmark*. Det antages, at der i begrebet »bosat« ligger en forudsætning om, at den pågældende person har (tilsigtet) mere varigt hovedopholdssted her i landet. Rækkevidden af bestemmelsen er i øvrigt på dette punkt forbundet med en vis usikkerhed, herunder om bestemmelsen giver dansk straffemyndighed i forhold til personer, der befinder sig her i landet i forbindelse med behandling af en ansøgning om asyl mv.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 55-71.

2.2.3.2. Hvis handlingen er foretaget uden for folkeretligt anerkendt statsområde (f.eks. om bord på fremmed skib, der befinder sig på åbent hav), hører handlingen kun under dansk straffemyndighed efter straffelovens § 7, hvis handlinger af den pågældende art efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 måneder, jf. straffelovens § 7, stk. 1, nr. 1.

Hvis handlingen er foretaget inden for fremmed folkeretligt anerkendt statsområde, er det normalt en betingelse, at handlingen er strafbar både efter gerningsstedets lovgivning og efter dansk lovgivning (*dobbelt strafbarhed*), jf. straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2.

Handlinger foretaget på åbent hav eller i internationalt luftrum anses som foretaget uden for folkeretligt anerkendt statsområde, uanset at handlingerne måtte

være foretaget på udenlandsk fartøj, jf. f.eks. Østre Landsrets dom af 30. august 1960 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1960, side 1088), om tre danskeres hasardspil om bord på et tysk indregistreret skib i (bl.a.) internationalt farvand. Dansk straffemyndighed er således i sådanne tilfælde *ikke* betinget af, at forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det land, hvor fartøjet er hjemmehørende.

Ved vurderingen af, om kravet om dobbelt strafbarhed er opfyldt, skal der tages hensyn til samtlige foreliggende omstændigheder. Dansk straffemyndighed forudsætter således bl.a., at den pågældende udenlandske lovgivning kender den omhandlede type forbrydelse, at lovgivningen kender den grad af tilregnelser (forsæt eller uagtsomhed), der er aktuel i den konkrete sag, og at strafansvaret ikke er forældet efter den pågældende lovgivning mv. Derimod kræves ikke, at gerningsstedets lovgivning indeholder en straffebestemmelse, der er identisk med den relevante danske bestemmelse.

Kravet om dobbelt strafbarhed fraviges i en række tilfælde af seksuel udnyttelse af børn og i sager om kvindelig omskæring, jf. nærmere opregningen af straffebestemmelser i straffelovens § 7, stk. 3. De opregnede lovovertrædelser er således omfattet af dansk straffemyndighed, selv om handlingerne ikke er strafbare i det land, hvor de er udført.

Den særlige jurisdiktionsbestemmelse i straffelovens § 7, stk. 3, finder anvendelse i tilfælde, hvor seksuel udnyttelse af børn eller kvindelig omskæring finder sted i et land, hvor handlingen ikke er strafbar. Sker handlingen derimod i et land, hvor handlingen konkret er strafbar, vil den almindelige jurisdiktionsbestemmelse i § 7, stk. 1, nr. 2, være anvendelig.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 71-74.

2.2.3.3. Straffelovens § 7, stk. 1 (men ikke stk. 3), finder tilsvarende anvendelse med hensyn til handlinger foretaget af en person, der har indfødsret eller bopæl i Finland, Island, Norge eller Sverige, og som opholder sig her i landet, jf. straffelovens § 7, stk. 2.

Gerningsmandens tilknytning til Danmark (eller et andet nordisk land) i form af statsborgerskab mv. skal foreligge på det tidspunkt, hvor lovovertrædelsen påtales. I de tilfælde, hvor dansk straffemyndighed støttes på straffelovens § 7, stk. 3, og hvor kravet om dobbelt strafbarhed som anført fraviges, skal tilknytningen til Danmark foreligge allerede på gerningstidspunktet.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 74-79.